

קדשי קדשים

אבל דרום, נהי, על אף דורות אינו מקום ראוי לקדרשי קדשים, אבל, מכל מקום, דרום ראוי לקדרשים קלים, שחיתתן בכל מקום בעורה. והואיל ונעשה בהן עבודה כלשהי המכירה במקומו אחר, אין דין שווה לקדרשים שמתו, ועדיין הם נקראים "קדשי הארץ" (25).

והגמרא מבארת: *לגהה לי למיותני כל הנוי?* למה הוצרכה המשנה לשנות כל אלו הפסולים [שחיתה בדרום], וקבעה בדרום, שחיתה בלילה ווריקה בלילה, חוץ לזמן וחוץ למקוםו הרי היה די לשנות המשנה

ועלה על הדעת לומר *הבא נמי, קדשי קדשים לגבי דרום שחחתן או קיבל דם* בדרום, ונפסלו והולכים לאיבוד, *כמאן דחנקיינון דמי, דין צאי לו חנק אותו*

ומשם כך, לכארה, ייצאו מיד מעיליה, קמישמע לנו, משמעה לנו המשנה, שאינו כן, ולא יצאו מיד מעיליה!

שما תאמר: *למה באמת אינם קדרשים שמתו? תשוכתך, קדרשים שמתו לא חוזו כלל.* אין להם שום היתר בכלל קרבן שהוא, ולכן *אינם בכלל "קדשי הארץ",*

דין קדרשים שמתו, עיין בהערה 54 בארכיות.

24. גידסת שיטה מקובצת.

25. הקשה השיטה מקובצת: ומה בכך שהם ראויים לקדרשים קלים? הלא כאן מדובר בקדושים, שאין להם דרום כלל, וכשנשחטו בדרום הם פסולים? ומתרץ בשם רבינו פרץ: מה שאמרה הגמרא "אבל ראי הוא לקדרשים קלים", אין הכוונה לומר, שהם ממש כן להם שיטות עם "קדשי הארץ", אלא, הכוונה היא, שהם ממש ישותם הדין של "אם עלו לא ירדו", כלומר, אם שחתחן בדרום, אף שהם פסולים, בדיעדר אם העלו את אמותיהם [או בשער עולה] למזבח בשוגג, אינם יורדים מעל המזבח.

ומבואר במסכת זבחים [פ"ד א] שהכלל בדין אל, הוא: כל שפסולו בקדוש, כל קרבן שנפסל אחרי הבאתו לעוזה, אם עלו לא ירדו, והקדוש [המזבח] מקבלו. וכל שלא היה פסול בקדוש, כגון: רביע ורביע וטריפה, אם עלו ירדו, והקדוש אינם מקבלו.

וכיוון שקדושים קלים שחיתתן בדרום, ודרום הוא מקום לגבי קדרשים, ואני כמו מחוץ לעוזה

ਮותר להחזיר את הקומץ למנהח, כי לא נעשה כלום בהקטרת זר, אלא שהכללי שרת נתן עליו חלות קדשה, לכל הפחות, כדי להיפסל. ומוכח, שקדושים שנפסלו, אפשר שיחול עליהם שם "קדוש ליפסל".

ולכן, גם לפי ההוו אמינה שרצתה הגמרא לומר *שכמאן דחנקיינון דמי*, אין כוונתה שייהו קדרשים פסולים מכל וכל, והוא חייבם קבורה, אלא יהיו חייבם שריפה, כיוון שהם קדושים, ולפחות הם קדושים כדי ליפסל. ומה שאמרה הגמרא בהזה אמינה *"כמאן דחנקיינון"*, הוא רק לעניין מעיליה, דלענין מעיליה אין די ב"קדושים ליפסל", אלא בעיןן *"קדוש ליקרב"* ממש.

והחzon איש [זבחים סימן יט] סובר, שלפי ההוו אמינה, רצתה הגמara לומר, שדינם כחנקם ממש, וכקדושים שמתו, ודינם להיקבר, ולא בשריפה כקדושים שנפסלו.

כתב הקובץ שיעורים [ח'ב סימן כא] שהטעם שקדושים שמתו פקעה קדושתם, הוא: איסור קדרשים אינו איסור עולמי שהחלפת הקדשין, אלא, האיסור מתחדש עליו בכל שעיה ושעה, כל זמן שהוא מיוחד לגבוחה. וכיון שבטל ממנו צורך גבוחה, ממילא פקע איסורו. ובעיקר